

# De ti principper: En oase i udyrenes ørken

1. december 2023 (EIRNS) – Måske var selv Tony Blinken overrasket over Benjamin Netanyahus hurtige og trodsige reaktion på Blinkens tv-transmitterede tale i Israel torsdag aften den 30. november, hvor Blinken “opfordrede til øjeblikkelige foranstaltninger for at holde bosætterekstremister ansvarlige for vold mod palæstinensere på Vestbredden” og “gjorde det klart, at før nogen operationer går i gang i det sydlige Gaza, skal der være en klar plan på plads, der lægger vægt på at beskytte civile”, som han udtrykte det. Tolv timer senere gjorde Netanyahu det klart, hvad han mente om Blinkens ord, da han genoptog bombningen og masse mordet på civile palæstinensere, også i områder i syd, som de var blevet bedt om at flygte til for at søge sikkerhed af de israelske militærstyrker.

Fredagens møde den 1. december i Den Internationale Fredskoalition, som blev udvidet betydeligt som følge af det hasteforum, der blev afholdt sidste søndag: “Ikke flere krigsforbrydelser! Økonomisk udvikling, ikke affolkning!”, havde en præsentation af Marcia Baker fra Executive Intelligence Review om Oase-planen, en økonomisk handlingsplan, der stammede fra den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche i 1970'erne, i kølvandet på en rejse LaRouche foretog til Bagdad i april 1975. (Lige efter LaRouches rejse begyndte den nyligt officielt afdøde Henry Kissinger i juni 1975 krigen i Libanon og sin kampagne for personligt at blokere LaRouches Oase-plan og andre politikker for Sydvestasien, idet han brugte Anti-Defamation League til at tilsmudse LaRouche og hans medarbejdere med “antisemitisme”-penslen).

Det er yderst vigtigt at forstå, at LaRouches Oase-plan er det manglende løsningskoncept og den strategiske flanke, der nu er

tilgængelig for at mobilisere kræfter i USA såvel som internationalt. Det inkluderer dem, der er "på jorden" i Israel, i form af over en halv million amerikanere af både jødisk og ikke-jødisk baggrund, såvel som fredselskende israelere, der skal styrkes intellektuelt og inspireres til at forestille sig en sand og retfærdig afslutning på denne århundredlange tragedie. Oase-planen, eller en tilnærmelse, må gennemføres samtidig med vedtagelsen af en to-statsløsning i Palæstina, en løsning, som Benjamin Netanyahu for nylig har erklæret, at han agter at modsætte sig, uanset hvad verden mener.

Det faktum, at nogle nationer, som Spanien, overvejer at anerkende en uafhængig palæstinensisk stat, selv om EU ikke gør det, indikerer, at både et øjeblikkeligt og langsigtet fysisk-økonomisk perspektiv for overhovedet at tage fat på, endsige løse konflikten i Sydvestasien, straks skal lægges på bordet sammen med den pakke af handlinger, der foreslås i det netop udsendte positionspapir, som blev præsenteret af Kina ved afslutningen af dets formandskab for FN's Sikkerhedsråd. Endnu vigtigere er det, at Kinas, Ruslands, Brasiliens og de andre BRIKS-landes fremadrettede bevægelse i deres "Kolonialismen er forbi!"-kampagne må fremmes, som i en militærkampagne, for at afværge de mange katastrofer, som verden faktisk står over for.

Helga Zepp-LaRouche sørgede for at orientere folk om den fremvoksende humanitære krise i Sudan, efter den igangværende borgerkrig dernede. Dette, bemærkede hun, bliver slet ikke rapporteret af de vestlige medier (ligesom det skete med oversvømmelseskatastroferne i Libyen i september, som dræbte tusinder, direkte forårsaget af nedbrydningen af landets infrastruktur efter halshugningen af Gaddafi og hans regering for over et årti siden). I Sudan er "10.000 mennesker døde; 6,3 millioner mennesker er blevet fordrevet; 7.600 børn flygter fra deres hjem hver eneste dag. Alene mellem oktober og 15. november er 350.000 børn blevet fordrevet; 3 millioner

børn er flygtet fra deres hjem siden april" i år.

"Det er klart, at dette er en humanitær krise med tilsvarende dimensioner, for ifølge Dr. Arif Noor, fra Red Barnet i Sudan, er denne krise blevet fuldstændig ignoreret af det internationale samfund og medierne. Men der er i øjeblikket 25 millioner mennesker, der er fuldstændig desperate og har brug for mad, husly og det mest basale i livet.

"Jeg vil bare gerne henvise til det, for mens vi fokuserer på behovet for at få en ende på kampene i Gaza som det mest umiddelbare fokus, og mens vi stadig fokuserer på situationen i Ukraine, som heller ikke er en mindre fare for at udvide sig til en større krig, kan vi ikke overse en så utrolig situation i Sudan. Og det understreger netop den pointe, vi nu har fremført i et halvt år på disse ugentlige møder – at vi har brug for en fuldstændig ændring af systemet. Medmindre vi virkelig afhjælper årsagerne til alle disse kriser, er der fare for, at det spredes, og at verden for alvor falder dybere og dybere ned i en mørk tidsalder."

Den 9.-10. december afholdes den første konference tilegnet en diskussion om Zepp-LaRouches "Ti principper", "Konferencen om den nye internationale sikkerheds- og Udviklingsarkitektur", sponsoreret af organisationen "Conference of Central American and Caribbean Critical Thought". Deres invitation lyder bl.a.: "Som medlemmer af Central American and Caribbean Critical Thought opfordrer vi studerende, intellektuelle, fagfolk, sociale organisationer, fagforeninger, mænd og kvinder af god vilje samt folk i hele verden til at deltage i denne konference." På denne måde, ved at skabe en ikke-voldelig vej til en løsning, begynder vi at opfylde det faktiske ansvar, der er blevet pålagt dem, der nægter at se til, mens verdenscivilisationen er dødeligt truet af sammenbruddet af tænkning og moral i den transatlantiske sektor. For omkring 150 år siden kunne menneskeheden måske formode at overleve et sådant civilisationskollaps et eller andet sted på planeten. I dag har menneskeheden ikke denne luksus.

I den livlige diskussion, der fandt sted efter Helga Zepp-LaRouches og især Marcia Bakers præsentationer, udtrykte en person dyb skepsis over for Oase-planen og kaldte den "endnu en imperialistisk plan" og foreslog i stedet, "at alle de fremmede bare forlader området og lader os regere os selv." Selv hvis det var ønskeligt, ville det være en praktisk, militær og endda social umulighed. Som Dr. Martin Luther King sagde: "Vi er fanget i et uundgåeligt netværk af gensidighed, bundet sammen i en enkelt skæbne. Hvad der end påvirker én direkte, påvirker alle indirekte." Kings udsagn har aldrig været mere sandt noget sted, end det er i den britiske koloniale konstruktion, som er blevet forledt til at betegne sig selv som "Mellemøsten".

Mens Gaza måske er "et fængsel under åben himmel", er det mentale fængsel, som geopolitikkens sygdom har påtvunget alle lande i Sydvestasien, langt mere indespærrende. Helga Zepp-LaRouche udtrykte sin dybe uenighed med taleren og svarede blandt andet: "Allerede nu er den økonomiske magt flyttet til Asien, til det Globale Syd, til lande og organisationer som BRIKS, BRIKS-Plus, Shanghai Cooperation Organization, ASEAN, den Eurasiske Økonomiske Union, den Afrikanske Union og så videre. Og det drejer sig om folk i Sydvestasien, som befinder sig midt i den kamp – for fire lande i Sydvestasien er trods alt ved at tilslutte sig BRIKS. Det er Egypten (det er ikke Sydvestasien, men det er en slags bro til Afrika), Saudi-Arabien, De forenede arabiske Emirater og Iran, og på grund af Kinas mægling er konflikten mellem Iran og Saudi-Arabien mere eller mindre blevet løst, ikke helt, men der er et grundlag for samarbejde lige nu.

"Så når vi siger, at vi nu er nødt til at placere Oase-planen midt i denne diskussion, sker det ikke i et vakuum, men det er den eneste måde, hvorpå vi kan håbe at løse denne krise ved at bruge det faktum, at momentum var til stede for det nye økonomiske system omkring BRIKS og BVI (Bælte- og Vej-Initiativet), der blev udvidet til Sydvestasien.... Det vi

ønsker at gøre, ved at placere Oase-planen midt i det hele, er at få folk i alle landene i Sydvestasien til at kæmpe for en bedre fremtid, til at kæmpe for deres ret til at have en anstændig levestandard, til at have uddannelses- og sundhedssystemer og meget andet til deres børn og børnebørn. Så Oase-planen er i virkeligheden et våben til at besejre imperialismen, og det ville være en tragisk fejltagelse ikke at forstå det.”

Hvorfor være tragisk, når triumf over bæsterne, udyrene, er både mulig og internationalt genskabelig ved at kæmpe til fordel for fjenden, “den anden”? At kæmpe og vinde for hele menneskeheden er den eneste måde at sikre, at det internaliserede fjendebillede, som i sidste ende er én selv, går til grunde. Det er vejen til at bryde lænkerne i det “frivillige slaveri”, uden hvilket imperialismen vil forsvinde fra jordens overflade. Kærlighed til menneskeheden er den oase, der genopfylder fornuftens rensende vand, som må bringes til at flyde i Jordanflodens land igen.

Foto: EIR, Exchange of military fire. Public domain photo.